

Docenten mogen niet sleets worden

FOTO: SHUTTERSTOCK

ADRIAAN WALRAAD
WALRAAD VERKEERSADVISING EN
VAKDOCENT WINDESHEIM IN ALMERE

Na zeven jaar college geven op de NHTV moest ik in 2010 stoppen omdat werk, privé en onderwijs niet meer te combineren waren. Daarna ben ik het onderwijs blijven missen. Bijvoorbeeld als ik met stagiairs werkte om op bestuurlijke vragen te anticiperen. In 2012 kreeg ik de vraag om een geheel nieuwe opleiding op te zetten in Almere. Een opleiding in het midden van het land, als enige in de Randstad.

Drie jaar later was het onderwijsprogramma rond, was de opleiding geaccrediteerd en voerde de jonge opleiding al snel verschillende lijstjes aan. Zo kreeg de opleiding het predicaat topopleiding. Gelukkig past daarbij de kanttekening dat er geen slechte opleiding verkeerskunde is in Nederland.

Nieuwe opleiding opzetten

De manier waarop ik de opleiding wilde opzetten was gekleurd door mijn eigen opleidingen. Civiele techniek had me realisme en maakbaarheid geleerd: hoe bereken je die ene, beste oplossing? Bedrijfskunde leerde me relativisme: wat de beste oplossing is, hangt af van je perspectief - en door verschillende perspectieven te combineren vind je de beste oplossing. En uiteindelijk bracht mijn derde opleiding, als gerechtelijk deskundige, me kritisch vermogen bij. Mijn eigen ontwikkeling van jaren wilde ik doorgeven aan de studenten in de hbo-opleiding.

In de keuze van de verschillende vakken zocht ik de balans tussen people (gedragsbeïnvloeding en verkeersveiligheid), planet (ruimtelijke ontwikkeling en wegontwerp) en profit (benutten en maatschappelijke kosten en baten). Daarbij was het best zoeken hoe je voorkomt dat de breedte van de opleiding ten koste gaat van de diepgang.

Co-makerships

Toch waren het de praktijkstages, de 'Co-ma-

kerships' met een mooi woord, die de rode draad vormden in de opleiding. Daardoor zijn we als opleiding met actuele thema's bezig en bouwen studenten al tijdens de opleiding een CV op. Het is fantastisch om een scholier binnen te zien komen en vier jaar later een vakgenoot weg te zien gaan. En al helemaal om ze later als vakgenoot weer tegen te komen.

Ik wilde liefst geen verschil tussen 'binnen' en 'buiten'. Congressen bezoeken met studenten, projectmanagement leren door een buitenland excursie en vooral heel veel gastcolleges. Honderden mensen uit ons werkveld hebben - elk op hun eigen manier - hun verhaal met onze studenten gedeeld. Onze studenten spreken hun waardering daarvoor uit en als opleiding zijn we het werkveld minstens zo dankbaar.

Vakdocent

Na drie jaar opleidingscoördinator ging ik als parttime vakdocent verder. Ik denk dat je nooit langer dan een paar jaar opleidingscoördinator moet zijn. Maak daarna weer ruimte voor een ander, want iedereen voegt weer wat anders toe aan de opleiding. Datzelfde geldt voor docenten. Docenten mogen niet sleets worden en moeten een hechte band hebben en houden met werkveld.

Verhalend lesgeven

Hoewel ik wars ben van hoogdravende onderwijsfilosofieën, geloof ik in verhalend lesgeven

over het werkveld. Studenten kunnen zich inleven in verhalen en onthouden ze ook makkelijker. Studenten worden enthousiast over het werkveld en weten waar ze het voor doen. Onze opleiding kan helaas niet genoeg studenten werven en vakgenoten afleveren om te voorzien in de behoefte van het werkveld. Maar laten we niet vergeten dat de zij-instromers het vaak ook ongelofelijk knap doen in ons werkveld.

Toekomst

Dat ik eind van het schooljaar ga stoppen als vakdocent, is -hopelijk- geen afscheid van onderwijs, maar wel het eind van mijn huidige rol. Ik heb nog plannen genoeg. Zo zou ik graag een combinatie maken van een minor verkeersveiligheid voor studenten en een duale opleiding verkeersveiligheid voor vakgenoten. Verkeersveiligheid is een onderwerp dat goede kennis vraagt. Die kennis is nog hard nodig in het werkveld. Zet de studenten en vakgenoten zij aan zij in de schoolbanken aan het werk. En laat docenten van elkaar leren. Helaas bleek dit 'een verantwoordelijkheid die niet belegd kon worden', om in de woorden van SWOV te spreken. Maar mijn handen jeuken.

Deze en meer blogs leest u op verkeerskunde.nl/blog